

Начало > ... > Парични Искове > Налагане На Мерки По Обезпечение На Искове В Държавите От EC Austria >

Налагане на мерки по обезпечение на искове в държавите от ЕС

Съдържание,
предоставено от

European Judicial Network
(in civil and commercial
matters)

1 Какви са различните видове мерки?

Примери за обезпечителни мерки са временните и превантивните мерки. Австрийското законодателство предвижда следните обезпечителни мерки:

- мерки за обезпечаване на доказателствата;
- мерки за принудителна продажба на обезпечението;
- временни разпореждания.

Общата характеристика на всички тези обезпечителни мерки е, че страните не трябва да доказват твърденията си; те просто трябва да предоставят *prima facie* доказателства за тях (т.е. да ги обосноват достоверно).

Временните разпореждания са най-важни, поради което представянето по-нататък е ограничено до тях.

Временните разпореждания са съдебни решения под формата на определение, чиято цел е да осигури бъдещото изпълнение, да се уреди настоящото положение за определен период от време или да се получи временно удовлетворение на вземането.

Временните разпореждания допълнително се делят на разпореждания за:

- обезпечаване на иск за парично вземане;
- обезпечаване на иск за изпълнение на действие;
- обезпечаване на право или правоотношение.

2 При какви условия могат да бъдат постановени такива мерки?

2.1 Производство

Временни разпореждания се издават само въз основа на подадена молба. Страните са ищецът и ответникът. За издаването на временни разпореждания са компетентни следните съдилища:

- по време на вече висящо производство: първоинстанционният съд на същата инстанция;
- по време на изпълнителното производство: съдът, постановил принудителното изпълнение;
- преди главния иск в рамките на спорно производство или между съдебното и изпълнителното производство: районният съд (*Bezirksgericht*) в района, в който се намира обичайната юрисдикция на ответника;
- или компетентният съд спрямо предмета на разпореждането, или мястото на постоянно или временно местопребиване на третото лице — длъжник, или районният съд, пред който се води първото заседание по изпълнителното производство.

Тъй като производството се урежда от разпоредбите за принудителното изпълнение, процесуалното представителство не е задължително на първа инстанция.

Ако трябва да се предприемат конкретни изпълнителни действия (като например предоставяне от съда на имущество за отговорно пазене), това става служебно (от съдебния изпълнител). Разноските по издаването на временно разпореждане, чиито размер зависи от стойността на обезпеченото вземане, обикновено се поемат от ищеца. Ищецът може да претендира за възстановяване на разноските само ако производството по същество, въз основа на което е подадена молбата, бъде решено в негова полза. Ако обаче на етапа на издаване на временното разпореждане решението е в полза на ответника, той ще има право на възстановяване на разноските.

2.2 Основни условия

Условието за издаване на временно разпореждане е страната, чиито интереси са застрашени, да подаде молба, в която твърди и удостоверява с *prima facie* доказателства наличието на парично вземане, непаричен иск за изпълнение на друго действие или оспорвано право или правоотношение, както и наличието на риск.

За да бъде издадено временно разпореждане за обезпечаване на паричен иск, ищецът трябва да представи *prima facie* доказателства за субективен риск; т.е. *prima facie* доказателства, че без временно разпореждане ответникът ще предприеме мерки, за да осуети или затрудни събирането на паричното вземане.

За всички други видове временни разпореждания трябва да бъдат представени само *prima facie* доказателства за наличието на обективен риск, т.е. доказателства, че без временно разпореждане съдебното преследване или събирането на вземането ще бъде осуетено или значително затруднено, особено поради промяна в съществуващото положение на предмета на разпореждането.

В случай на временни разпореждания за обезпечаване на парични вземания и други видове временни разпореждания, доказателство, че искът трябва да бъде удовлетворен в държави, в които принудителното изпълнение не е гарантирано от международни договори или от правото на ЕС, се смята за достатъчно *prima facie* доказателство за наличието на риск.

3 Предмет и естество на тези мерки?

3.1 Какви видове активи могат да бъдат обект на тези мерки?

Всички налични средства за обезпечаване на парично вземане са изброени изчерпателно в Кодекса за принудителното изпълнение (*Exekutionsordnung*). Те са следните:

- мерки за отговорно пазене и управление на движими вещи;
- забрана за продажба или учредяване на залог върху движими вещи;
- запор на вземания към трето лице;
- управление на недвижимите имоти на ответника;
- забрана за продажба или учредяването на тежести върху недвижимите имоти или правата, вписани в кадастъра и имотния регистър.

3.2 Какви са последиците от тези мерки?

Последиците от тези мерки са различни в зависимост от вида на обезпечението. Отговорното пазене и управлението на движими вещи поставя съответните вещи извън прекия личен контрол на ответника. По принцип всички разпоредителни действия с вещите, оставени на отговорно пазене и под управление, са недействителни. Законът предоставя на съдилищата широки дискреционни правомощия да налагат „необходими или полезни“ мерки, докато вещите са на отговорно пазене и под управление, за да се избегнат промени, които биха намалили тяхната стойност или постъпленията от тях. Тези мерки могат да включват например продажбата на нетрайни стоки, оставени на отговорно пазене.

Всички разпоредителни действия, които противоречат на забраната за продажба или учредяването на залог върху движими вещи, са недействителни.

Запорът на вземания към трето лице, наложен от съда, забранява на ответника да се разпорежда с вземанията си към трети лица, и по-специално да ги събира. В същото време на третите лица се нарежда да не плащат никакви изискуеми задължения към ответника, да не му предоставят дължими вещи, нито да правят нещо друго, което може да осуети или значително да затрудни изпълнителното производство по отношение на паричното вземане или вещите, които се дължат на ответника или следва да му бъдат предоставени, до ново нареждане на съда. С други думи, на третите задължени лица може да бъде забранено само да изпълнят дадено задължение или да възпрепятстват изпълнението му; не може да им бъде забранено да извършат плащане към ищеца или да упражнят каквото и да е право. Третите лица, които не се съобразят със забраната, носят отговорност за вреди. Въпросът дали разпоредителните действия, извършени в нарушение на временно разпореждане, са недействителни, не е изрично уреден в закона и правната доктрина в Австрия не е единна.

Назначеният от съда и контролиран от него разпоредител управлява недвижимото имущество на ответника.

В кадастъра и в имотния регистър се вписва информация, че на длъжника е забранено да продава или да учредява тежести върху свои недвижими имоти или права, вписани в имотния регистър. След вписването на тази информация свободното разпореждане с недвижими имоти или права от страна на ответника, както и съответните вписвания в имотния регистър, са допустими, но само доколкото имат ограничени последици за ищеца. Само ако претенцията на ищеца е отхвърлена от съда с влязло в сила решение или временното разпореждане е отменено по друг начин, третото лице може да упражнява в пълна степен своите права, включително по отношение на ищеца, и забраната за него може да бъде премахната.

3.3 Каква е валидността на тези мерки?

Временното разпореждане действа само за определен период от време, въпреки че той може да бъде удължен по искане на ищеца. Ако временното разпореждане бъде издадено отделно от производството по същество, съдът трябва да определи разумен срок за подаване на исковата молба или молбата за принудително изпълнение във връзка с обезпеченото вземане. Ответникът може да спре изпълнението на временното разпореждане и да отмени вече изпълнена мярка, като внесе обезпечителна сума.

Временните разпореждания трябва да бъдат отменени при подаването на молба или служебно, ако:

- крайният срок за доказване на претенцията е изтекъл;
- временното разпореждане е било изпълнено в по-голяма степен, отколкото е било необходимо за защита на ищеца;
- условията за издаване на разпореждането вече не са изпълнени;
- ответникът е внесъл обезпечителна сумата или е предоставил гаранция;
- основанията за разпореждането вече не са налице.

4 Има ли възможност за обжалване на наложена мярка?

В рамките на производството за издаване на временно разпореждане има две възможности за обжалване, никоя от които няма суспензивно действие:

- обжалване на самото временно разпореждане: ако ответникът и третото задължено лице не са били изслушани преди това, те могат да подадат жалба в срок от 14 дни. За да се гарантира справедлив процес, могат да бъдат представяни нови факти. Първоинстанционният съд се произнася по тези жалби с определение, а разглеждането на жалбата не е публично;
- съществува и възможност за обжалване с частна жалба (*Rekurs*) на определение, издадено в производство за издаване на временно разпореждане. Срокът за подаване на частна жалба е 14 дни. Процесът на обжалване с частна жалба е изцяло писмена процедура, при която не се допускат нови доказателства. Може да бъде подадена и частна ревизионна жалба на правни основания срещу потвърдено определение, с което се издава временно разпореждане, но не и ако молбата за временно разпореждане е била отхвърлена.

Специални разпоредби:

В закона са предвидени следните специални случаи:

- определяне на временна издръжка на (разведен) съпруг;
- временно уреждане, използване или обезпечаване на семейното имущество и семейните спестявания;
- определяне на временна издръжка на дете;
- временни разпореждания за предотвратяване на домашно насилие;
- временни разпореждания за предотвратяване на насилие като цяло;
- временни разпореждания за предотвратяване на нарушаването на неприкосновеността на личния живот;
- мерки за обезпечаване на спешната нужда на единия съпруг от настаняване;
- временен наем.

Сред тези специални разпоредби, особено важни са временните разпореждания за предотвратяване на насилие. В Австрия има много проста, но ефикасна система за защита от насилие, която позволява живеещо в дома лице, което упражнява насилие, да бъде изведено от дома и да му бъде забранено да се върне. На лице, заради чието агресивно поведение е неразумно да се остави да се среща с друго лице, може да бъде наложена забрана да посещава определени места или да има лични отношения с това друго лице. С цел превенция на домашното насилие тази система предвижда по-конкретно тясно сътрудничество между полицията, съдилищата, местния център за борба с домашното насилие и, когато става въпрос за малолетни и непълнолетни лица, службите за закрила на децата и младежите. В някои случаи се предвижда и възможност за представителство от страна на организация за подкрепа на жертвите.

Съгласно законодателството в областта на полицейската дейност силите на реда имат правомощия да издадат заповед за извеждане от дома или забрана за връщане в дома за срок до две седмици на лица, които са застрашили живота, здравето или свободата на друг човек. Ако е подадена молба за издаване на временно разпореждане, срокът се удължава до максимум четири седмици. Полицията трябва също така да информира местния център за борба с домашното насилие, така че той да може да осигури подкрепа на жертвите.

Ако по-нататъшното съжителство с едно лице стане непоносимо поради физическо насилие, заплахата за физическо насилие или поведение, което сериозно уврежда психичното здраве на друго лице, съдът трябва по молба на другото лице:

- да нареди на първото лице да напусне жилището и района в непосредствена близост до него и
- да не се връща в дома, нито в района в непосредствена близост до него, докато домът се използва за посрещане на спешната нужда от настаняване на ищеца.

Съдът може също така да забрани на изведено лице да посещава определени места (например улицата пред дома или училището на детето) и да му нареди да се въздържа от среща или контакт с ищеца, при условие че това не противоречи на съществените интереси на ответника.

Временните разпореждания, издадени във връзка с производството по същество, като например дело за развод, дело за унищожаване на брака, производство за подялба на имущество или производство за изясняване на правата за използване на дома, се прилагат до приключване на производството по същество със съответния влязъл в сила съдебен акт. Временно разпореждане може да бъде издадено независимо от това дали страните все още живеят заедно и независимо от производството по същество. Ако обаче няма висящо производство по същество, временното разпореждане не може да бъде издадено за срок, по-дълъг от шест месеца.

Ако условията за това са изпълнени, временното разпореждане трябва да бъде изпълнено незабавно служебно или при поискване. Органът по изпълнението (съдебният изпълнител) трябва да нареди на ответника да напусне дома, да му отнеме всички ключове от дома и да ги предаде на съда. Когато се изпълнява разпореждане за защита от насилие, съдът може да нареди на силите на реда да използват полицейските служители, с които разполагат. Това е често срещано явление в практиката, което означава, че временните разпореждания за защита от насилие обикновено се изпълняват от полицията, а не от съдебния изпълнител.

■ Последна актуализация: 29/10/2024

Версията на националния език на тази страница се поддържа от съответното звено за контакт към Европейската съдебна мрежа. Преводите са направени от Европейската комисия. Възможно е евентуални промени, въведени в оригинала от компетентните национални органи, все още да не са отразени в преводите. Нито ЕСМ, нито Европейската комисия поемат каквато и да е отговорност по отношение на информацията или данните, които се съдържат или са споменати в този документ. Моля, посетете рубриката „Правна информация“, за да видите правилата за авторските права за държавата-членка, отговорна за тази страница.